

Szisz-kapitány vackorfája

Legutolsó utad előtt,
aminek egyedül indultál,
írád,
hogy aztán egy vackort is szeretnél
magad fölé,
s a vackorfára mászni sok-sok
gyermeket,
és sok-sok gyermek taposson
ama halmon

ültetnék neked, KAPITÁNYOM, kettőt is,
de kívágnák fejedtől azt a vackort,
mert vásott fattyúnak,
jöttment fickónak tartják a vackort;
vándor és „aljanép” bigyója,
LELENCHÁZ árnyéktartója,
polgárok száját félrehúzza;
széna alatt megpuhulna

Kormányosod mit tehet?!
ide ültet egyet NEKED
szépet, vénet, bozontos sokvirágút,
a gyermekek majd felmásznak erre a vackorfára s

„vackor elcsapja hasukat,
anyjuk eljajveszékeli őket,
apjuk elnadrágszíjalja őket,
a felnőttek elagyabugyalják őket,
mert rátapostak a halomra,
letíporták a selyem sarjút,
fölmásztak a vackorfára,
vackor elcsapta hasukat –”*

És így – így megy tovább feletted az élet
örömmel, hasmenéssel – EGYÉBBEL;
tudom, hogy a sarjú alatt
majd megérnek!

(1984. 6.)